

have fornøden Tillid til dem, man vælger; mon ikke da det Hele vil have overordentlig Lidet at sige? Det forekommer mig derfor, at da Indstillingen ikke falder saaledes sammien med Andragendet, eller er saaledes, som Andragerne selv have ønsket, saa vil det for Sagen selv have temmelig ringe Betydning, men ved at vedtage den gjør Folkethinget sig efter min Opfattelse selv noget — i alt Fald noget — medansvarlig for denne Kommissions Sammensætning og Arbejde, og det tør jeg ikke anbefale. Jeg har tilladt mig at afvige fra Udvalget i et Spørgsmaal, som ligger for i Indstillingen under Nr. 10. Jeg skal bemærke, at jeg navnlig har gjort Indstilling om det Spørgsmaal, som her omhandles, for at faae Ret til kortelig at omtale det, idet den høitærede Formand — saavidt som jeg har opfattet ham — ikke tillader, at der forhandles om et Andragende, som blot er refereret, men hvorom der ikke er gjort Indstilling. Jeg fastholder kun denne Indstilling, forsaavidt som jeg tør vente Understøttelse af ærede Medlemmer i Thinget, og forsaavidt som iøvrigt det ærede Udvalg ikke vil fare alt for stærkt løs derpaa. Naar saavel det ærede Udvalgs Flertal som den høitærede Minister gaa ud fra, at Spørgsmaalet her i det Væsentligste ligger deri, hvorvidt Grændsen for den private Eiendomsret skulde drages her eller der, da er dette efter min Opfattelse en fuldstændig urigtig Betragtning. Dersom dette egentlig var Sagens Kjerne — jeg taler efter min Opfattelse —, saa var det naturligt, at man henviste Vedkommende til Domstolene, og det Øieste, som her kunde være Tale om, vilde være en Opfordring til Ministeren om paa Grund af de indviklede Forhold at give Parterne fri Process eller andre Rettelser af lignende Betsaffenhed for at naae til en Afgjørelse. Jeg opfatter Spørgsmaalet som havende en mere væsentlig Betydning. For det Første synes det jo at være i og for sig ganske naturligt, at Grændsen imellem to Amters maa have en mere stabil Karakter, end et Wandløbs Løse bestemmer, og navnlig da et Wandløbs Løse, som er saa afvejlende, som Nymindegabs Udløb synes at være, og naar det nu er Tilfældet — hvad der jo i alt Fald ikke er modbevist —, at Nymindegab i den senere Tid har flyttet sig temmelig betydelig sydpaa ind i Ribe Amt, saa forekommer det mig, at det vilde være ret naturligt at faae undersøgt, hvor Amtsgrændsen egentlig maa siges at være, og at faae Amtsgrændsen staaet fast igjen. Dernæst kunde man jo, selv om Amtsgrændsen derved kom til at ligge 1 Mil eller længere nordpaa, end det nu antages at være. Tilfødet, bestemme, at Strandingsforholdene skulde vedblive at være saaledes, som de nu ere, eller ogsaa ændres saaledes, at Amtet ogsaa i den Henseende betegner Skjellet. Det var det første Spørgsmaal; men nu kommer jeg til det andet Spørgsmaal, som det heller ikke forekommer mig

at være uaførligt at faae undersøgt, nemlig det Spørgsmaal: om det kan siges, at det Formaal, som Staten maa have med Hensyn til Stableringen af Tilsyn og Foranstaltninger vedkommende Strandinger, opfyldes og varetages bedre ved den nuværende Ordning end ved den Ordning af Strandingsforholdene, som Andragendet gaar ud paa at forandre? Det oplyses da, at det Strandertorium, som har Biergelaug paa Holmsland, har en Strækning af $5\frac{1}{2}$ Mil, og at der fra Nymindegabs Udløb er $1\frac{1}{2}$ Mil til Strandfogdens Bopæl. Dernæst omhandles det, at der findes et nyt Løb $\frac{1}{4}$ Mil Syd for Strandfogdens Bopæl, som, naar det er stormfuldt Veir og Hjøvande, let overfyldes, og saaledes gjør Tilgangen sydpaa vanskelig. Afstilligt af dette modsiges nu fra den anden Side, og det skal jeg nu komme til at omtale. Man har befrøgtet, at der kan foregaa Strandinger paa Landtungen, uden at der fra den Side kan findes Frelse for de Waagjældende, ligesom det jo ogsaa kan ske, at Gods, som er drevet op paa Stranden, kan skylles bort igjen, fordi der savnes det fornødne Tilsyn. Det er navnlig af dette Hensyn, at vi have holdt fast ved, at der træffes Foranstaltninger med Hensyn til Strandingsvæsenet, og jeg tror, det vil være rigtig at faae overveiet, om det ikke vilde være i alle Henseender heldigere atter at lægge denne Lunge hen under Vesterherred i Ribe Amt, istedetfor at lade den ligge under Uloborg og Hind Herreders Jurisdiktion. Der procederes i de Aktstykker, som følge med dette Spørgsmaal, pro et contra. Mod Andragendet taler Herredsfogden i Uloborg-Hind Herred (i Ringkjøbing), under hvis Jurisdiktion den omtalte Landstrimmel nu hører, idet han støtter sig til et Indlæg fra vedkommende Strandfoged, i hvis Interesse det naturligvis er, at Forholdene blive, som de ere. Paa samme Side foreligger et andet Indlæg fra Amtmanden i Ringkjøbing Amt, der er i Overensstemmelse med Herredsfogden, og som atter henviser til Strandfogden. Hoveddokumentet for Forsvaret af det nu bestaaende Forhold er altsaa et Indlæg fra vedkommende Part i Sagen, der tør siges at være den allernærmest Interesserede i, at Forholdet bliver, som det er. Paa den anden Side staar et Dnske fra Herredsfogden i Vesterherred (i Varde) om, at den begjærede Underfølgelse kan finde Sted. Dette Dnske er tiltraadt af Stiftamtet i Ribe og særlig anbefalet af Denne-Lønne Sogneraad. Det forekommer mig, at man ikke egentlig kan sige, at der her i disse Dokumenter ligger noget egentlig afgjørende Bevis for, at det er afgjort, at denne Sag er godt ordnet, saaledes som den nu er, thi jeg kan, som sagt, ikke skønne rettere, end at hele den Side, som har givet det nu bestaaende Medhold, støtter sig til et Indlæg, der ialtsald ikke er bevist, fra vedkommende Strandfoged. Nu synes det ganske vist, at den vedkommende Mand er en nidkjær Mand i sin Bestilling, men man kan ikke